

Aria e l'uòu magic

Pel grop opcion occitan de 601 (2020/2021) : Karima Akhmal, Floriane Anglade-Delrieu, Maelys Barbat, Samira Fakhoury Nourine, Gauvain Garaud, Coline Soares.

Aquel jorn, se n'èra anada vendre los uòus al mercat coma cada dijòus.

Aria èra una polida joventa del pel lulent. Demorava soleta dins una bòrda amb qualques galinas e doás cabras.

Per anar al vilatge, passava sempre pel bòsc ras del riu.

Mas aquel dijòus, apercebèt pel mièg del camin, una ròsa que sortissiá de tèrra. Èra lo primièr còp qu'una flor creissiá aici.

"Ô, que sias plan bèla ! tè, embeliràs lo meu taulièr al mercat !"

E sul pic, culhiguèt la ròsa e la pausèt dins son panièr d'uòus.

Contunhèt sul camin e arribèt al mercat. S'installèt al seu taulièr coma de costuma. I aviá plan de mond e un molon de dròlles jogavan amb una bala a costat. D'un còp, la bala truquèt lo panièr : dos uòus se trinquèron e la ròsa tombèt.

"Bon Dieu los enfants, cal far atencion ! Vos cal anar jogar mai luènh !"

Decebuda, Aria s'agenolhèt per amassar los uòus mas notèt qu'aqueles lusissían d'un biais estranh. D'un còp, sens saber d'ont veniá, un revolum apareguèt e subte s'emportèt la joventa.

Quand Aria se revelhèt, tot èra fosc. La joventa èra tota desorientada. Se'n anèt trucar a la primièra pòrta d'un ostal pròche. Ges de responsa.

Subran, sentiguèt una man que la tirava pel bras. Se virèt e vegèt un òme vièlh amb un long mantèl negre:

"- Qual sètz?! Qué volètz ?!"

-Te pòdi ajudar per tornar al tieu ostal. Escota me, ès arribada a l'Edat Mejana...

- De qué???

- Tranquilla, avèm pas tròp de temps, t'expliqui: una legenda conta qu'un grifol garda un uòu encantat que se troba al som d'aquela montanha. Se lo pòdes culhir, poiràs tornar a cò tieu. Se non complisses la mission d'aici tres solelhs colcs, demoraràs aquí per l'eternitat."

Aquò dit, l'òme desapareguèt dins l'escuresina.

Aria èra estabosida. Soscava a çò qu'anava faire dins aqueste pais desconegut quand vegèt los primièrs rais de solelh esclairir la montanha, e decidiguèt de contunhar l'aventura en quista de l'uòu magic.

Après una mièja jornada de marcha, Aria arribèt a un pont de pèira.

Quand la joventa se sarrèt del pont, doás creaturas apareguèron d'enlòc : dos nans en armadura amb lança.

“- Arrèsta-te estrangier ! Non se pòt passar aici.

- Ai de passar aqueste pont. Es una question de vida o de mòrt. Ai de pujar al som de la montanha."

Los dos nans se gaitèron pendent qualques segondas e se virèron cap a Aria.

“- Seguís-nos. Avèm una proposicion per tu.”

Lo vilatge èra constituït d'ostalets. I aviá de nans de pertot que la miravan, mas Aria contunhava de seguir los dos gardas. Aqueles s'endralhavan cap a çò que semblava ésser l'ostal del Mèstre.

Arribat davant la pòrta, un nan diferent dels autres apareguèt sul lindal : èra un vièlh nan amb una longa barba que portava una armura e una pigassa. Après qu'un dels gardas li aja resumida la situacion, l'òme vièlh tornèt a l'interior puèi sortiguèt tornarmai amb lo pargamin :

“ Pren aquesta carta, te guiarà cap a una arma que poirà ferir lo mostre. T'anam albergar per la nuèit e deman te menarem a l'entrada del bòsc.”

Lo lendeman, l'acompanhèron, li desirèron bona sòrt, e Aria, soleta, s'enfoncèt dins lo bòsc.

Mentre qu'avançava dins aquela forèt, tot èra de mai en mai fosc e la vegetacion se fasiá de mai en mai densa fins al punt que non se vesia la luz. Après aver caminat pendent un long moment, Aria apercebèt una vièlha roïna cobèrta de romècs. Trobèt çò que pensava ésser una entrada, la treguèt e entrèt, mesfisenta, al còr del temple. Mentre que caminava pel corredor estreït e escur, una luz atirava son atencion. S'avancèt e arribèt dins una sala granda qu'aviá las parets cobèrtas de simbòls et d'èura. Lo potz de luz esclairava lo centre de la pèça e fasiá brillar un objècte plaçat sus un sòcle. S'avancèt amb prudença cap a un pedestral e descobriguèt una granda espasa ornada de jòias. La prenguèt. Tanlèu, lo sòcle s'enfonsèt pel sòl e aqueste comencèt a tremblar puèi las parets se desengrunèron. Aria, presa de panica, corrèt cap a la sortida la mai pròcha alara que la sala s'afondraba darrièr ela. Enfin, arribèt davant la pòrta tancada mentre que lo temple tot s'anava tornar barrar. Per sòrt, Aria remarquèt una fendilha dins lo mur de pèira qu'aviá la fòrma de la lama que venia de recuperar. Plantèt alara l'espasa dins la pèira e la pòrta s'obriguèt. Al moment que sortiguèt de l'edifici, lo temple s'aclapèt amb pesantor.

“- Of ! Aguèri d'astre !»

Marchava e remirava l'espasa que l'aviá salvada mai d'un còp. Arribèt a la sortida del bòsc, constatèt amb ànsia que lo segond jorn s'acabava. Aganida, cabussèt de lassitge e passèt la nuèit aquí.

Los primièrs rais de solelh la revelhèron. Requinquilhada, s'afanèt e tornèt prene son camin cap a la montanha. Devia ésser a l'entorn de miegjorn quand arribèt al pè de la cima enairada. Aria entendèt un crit que venia de luènh, mas la joventa i faguèt pas atencion e comencèt la pujada cap a la cima. Pendent l'escalada, s'escarraunhèt la man e s'exclamèt : “ Aie ! Maudita montanha ! Maudita quista ! ”

Contunhava dificilament sa pujada cap a la seuna mira. Pujèt sus un rocàs e vegèt una ombra gigantassa passar per son esquina, se virèt mas vegèt pas res.

Aria començava d'aver pensaments, mas non renoncièt pas e contunhèt ducas al som.

Enfin arribada amont, realizèt amb orror que se trobava al centre del nis de la bèstia. Tot se mascarava. Sentiguèt un poderós batament d'ala de per darrièr que la faguèt cabussar. Se virèt amb esglasi e se trobèt cap a cap amb una bèstia monstruosa al plumatge daurat, amb d'urpas agudas e un bèc ponchut. Lo grifol se trobava davant ela.

Alavetz, dins un esfòrç ultim, Aria sortís l'espasa e l'afusta cap al mostre. La bèstia esquiva son ataca e la contra amb un violent còp de pata ! Aria es lançada pel sòl mas a lo temps de remarcar una lusor blava darrièr son adversari. Ensaja de l'aténher mas deu rotlar sul costat per evitar lo bèc del grifol que dins son pes, acaba la siá corsa per brancas e romècs. Aria a tot just lo temps d'amassar son arma e de portar un bèl còp sul crani de la bèstia.

E lo mostre de bramar ! E brama que bramaràs.. la bèstia s'enfugiguèt.

Aria se trobava ara sola al còr del nis. S'endralhèt alavetz cap a la lusor blava. Es aici que trobèt l'uòu qu'èra venguda querre. Al moment que lo prenguèt , se sentiguèt atraita per un revolum de lutz. S'avaliguèt.

Se revelhèt. Un fum de monde se trobavan a l'entorn d'ela e l'espiavan.“ - Dòna, va plan ? Vos sètz esvanida tot d'un còp...

- Ont soi ? En quina annada sèm ?

- Mas enfin sèm en 2004 ! Sètz sul vòstre taulièr, al mercat, coma cada dijòus ! Sètz segura qu'anatz plan ?”

Aria agachava de cada costat. Notèt un uòu trencat pel sòl, mas aqueste semblava plan ordinari.

“ - Avèm trobat aquò ras del vòstre taulièr, vos aparten?”

Li balhèron l'espasa que li aviá plan servit lo temps de la siá aventura.

“ - Òc, es meuna, mercés plan.. Perdonatz-me, mas pensi que vau tornar a l'ostal, que soi cansada.»

Aria prenguèt son espasa, sa panièra d'uòus e s'endralhèt cap al caminòt que la menava al sieu ostal.

Fin

Lycée Gabriel Fauré, Foix (2021)